

A CO TEĎ?

Každý příběh má dvě strany.
Tohle je ta druhá.

Tereza Čierníková

A CO TEĎ?

Každý příběh má dvě strany. A tohle je ta druhá.

Tereza Čierníková

Každý člověk svádí své vnitřní bitvy,
o kterých nikdo nemá ani tušení.
A některé kapitoly se musí uzavřít, aby mohly začít jiné. Jsou ale nadmíru důležité, protože bez nich by se příběh nevyvíjel, jak má.
Pozitivní je, že to jsou jen kapitoly, ne celý příběh.

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ 7

POZNÁMKA AUTORKY 8

PROLOG 9

VÍRA MALÝ HOLKY 14

LEKCE PRVNÍ 14
LEKCE DRUHÁ 22
LEKCE TŘETÍ 27
LEKCE ČTVRTÁ 38
LEKCE PÁTÁ 47

PUNK JMÉNEM PODNIKÁNÍ 54

LEKCE ŠESTÁ 54
LEKCE SEDMÁ 60
LEKCE OSMÁ 67
LEKCE DEVÁTÁ 76
LEKCE DESÁTÁ 83

VNITŘNÍ KOMPAS 94

LEKCE JEDENÁCTÁ 94
LEKCE DVANÁCTÁ 99
LEKCE TŘINÁCTÁ 109
LEKCE ČTRNÁCTÁ 119
LEKCE PATNÁCTÁ 127

UMĚNÍ DÁT SE NA PRVNÍ MÍSTO 138

LEKCE ŠESTNÁCTÁ 138
LEKCE SEDMNÁCTÁ 144
LEKCE OSMNÁCTÁ 154
LEKCE DEVATENÁCTÁ 161
LEKCE DVACÁTÁ 170

OBDIV JAKO ZVLÁŠTNÍ DRUH VZDÁLENOSTI 175

LEKCE DVACÁTÁ PRVNÍ 175
LEKCE DVACÁTÁ DRUHÁ 181
LEKCE DVACÁTÁ TŘETÍ 187
LEKCE DVACÁTÁ ČTVRTÁ 198
LEKCE DVACÁTÁ PÁTÁ 205

ŽIVOT V BĚHU 212

LEKCE DVACÁTÁ ŠESTÁ 212

LEKCE DVACÁTÁ SEDMÁ 220
LEKCE DVACÁTÁ OSMÁ 228
LEKCE DVACÁTÁ DEVÁTÁ 237
LEKCE TŘICÁTÁ 244

TOUHA PO DOMOVĚ 250

LEKCE TŘICÁTÁ PRVNÍ 250
LEKCE TŘICÁTÁ DRUHÁ 257
LEKCE TŘICÁTÁ TŘETÍ 265
LEKCE TŘICÁTÁ ČTVRTÁ 273
LEKCE TŘICÁTÁ PÁTÁ 283

ŽIVOT NENÍ PROJEKT 294

EPILOG 294

PODĚKOVÁNÍ

***Rodině**. Za to, že je tu pro mě. Vždycky.*

***Dědovi**. Za to, že mě opouštěl. A pak se zase vracel.*

***Přátelům**, Dominice, Janě a Honzíkovi. Za to, že mě vždycky podporovali.*

***Davidovi**. Za to, že mi práce nevzala život. Ani víru v sebe.*

***Sobě**. Za to, že jsem vždycky našla sílu to zkusit znovu.*

***Rakovině**. Za to, že mi připomněla, co je skutečně důležité.*

***Životu**. Za to, že o mě projevil zájem.*

A taky za tolik příležitostí začít. Anebo jen pokračovat dál.

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha vychází ze skutečných událostí, osobních zkušeností a setkání. Některá jména a identifikační detaily byly z důvodu ochrany soukromí pozměněny. Příběhy zachycují události tak, jak jsem je prožila, vnímala a jak si je pamatuji.

PROLOG

„*Tak jo, Téro, vrať se znovu domů – domů za mikrofon. Nebo možná jen zpátky k sobě,*“ říkám si v hlavě a popadám mikrofon do rukou. Stavím se zas a znovu na pódium před desítky lidí – tam, kde jsem odjakživa chtěla být. A zas a znovu, po takřka deseti letech, cítím ten pocit – být *naživu.*

Nervozita opadá po uchopení té staré známé věci, která můj hlas přenese do celé místnosti. Radost nabíhá záhy, kdy publikum začne interagovat přesně tak, jak jsem si to přála.

A pak přijde střih. Chvíle, kdy se nakonec sama vracím domů, abych vstřebala všechno, co se ten den stalo. S náručí plnou květin a sociálními sítěmi plnými zmínek a pochval, které vím, že nestihnu přesdílet dříve než za čtyřiadvacet hodin. Lehám si do postele a snažím se usnout – ještě plná adrenalinu a pýchy, že jsem někdy něco dotáhla do konce.

Ale stejně se necítím tak nějak *full* – nejsem plná. Obdivovaná, ale taky sama. Pořád v pohybu, ale bez svého vybudovaného *doma*. A na oko *busy* – ale taky jen snažící se látat to prázdno, které nechci slyšet.

| *Víš, on každý úspěch vždycky znamená nějakou oběť.*

Možná mé dřívější pokusy o knihu měly vést do tohoto momentu. Do okamžiku, kdy z původní myšlenky napsat knihu o tom, jak život umí být pestrý, když jste otevření a vnímaví, se stala kniha plná pravdivosti. Křehkosti. Člověčinky. A hlavně ryzosti. A tak se zas a znovu pouštím do úvodu, který má říct mnohé nebo možná vůbec nic. Který má odtajnit, o čem kniha bude, a nalákat dál ke čtení celého příběhu. Ale popravdě – tato knížka má od samotného počátku jasnou jen jednu jedinou věc, a sice jak skončí. Smrtí.

Uvědomili jste si někdy, že ten váš život je jako ta nejlepší knížka, kterou kdy budete číst? Stejně jako v každé jiné knize, i tady platí, že všechny kapitoly jsou důležité. Jsou součástí příběhu, bez kterých by se nevyvíjel, jak má. Někdy jsou kapitoly k popukání, jindy si popláčeme. Mnohdy jsou kapitoly nevýrazné, nudné, možná nad nimi máme tendenci usnout a někdy je chceme i přeskočit. Jenže po nich pak přichází ten *peak*, vrchol, na který čekáme.

Zápletka a poté rozuzlení. Napětí. Domněnky. Predikce. Ale taky překvapení.

Ta knížka má zkrátka všechno, proto je tak čtivá. Má všechno, jenom ne anotaci na zadní straně obálky. Ač víme, jak dopadne, přesto budí zvědavost. V tom ostatně tkví ten její paradox. Nebo to *kouzlo*?

Je to tak, jak to je, a není to jinak.

Aby však byla kniha čtivá, jakou ostatně umí být každá kniha, vyžaduje vaši pozornost. Potřebuje, abyste vnímali příběh a každou

jeho kapitolu. Detaily. Na maličkostech totiž záleží. Protože jinak vám uteče ta hlavní pointa – ten důvod, díky kterému v kapitole deset pochopíme, proč došlo v kapitole čtyři k oné lekci, kterou jsme procházeli a kterou jsme za lekci tehdy vůbec nepovažovali. Pokud nebudeme pozorní, nepochopíme smysl psaný mezi řádky tak, jak to umí psát jen život sám.

Ta má kniha se ostatně nikterak neliší od té, kterou každý jeden den čtete i vy sami. Má stejný začátek, naprosto jasný závěr, jen se možná některé kapitoly neopakují zbytečně moc. Čtu ji totiž pozorně a vnímám všemi smysly. Některé kapitoly jsou tuze pestré, rozumem nepobírající, jiné jsou jakoby okopírované z bestsellerů žánrově si podobných. Nikdy ale nevím, kdy hlavní hrdinka dorazí do cílové stanice, ale už se to nesnažím ovlivnit. Jen pozorně čtu. *To stačí.*

| *Jsou to přesýpací hodiny, u kterých je rukou zakrytá horní část, kvůli čemuž nevíme, kolik písku se v nich ještě skrývá.*

Vím jen, že jednotlivé kapitoly můžu číst maximálně 86 400 vteřin. V přepočtu jeden den. Nikdy ne déle. A taky nevím, kolik takových dní ke čtení ještě budu mít. Je proto nyní jen otázkou položenou ode mě pro mě, kolik vteřin jí budu věnovat. Čím více vteřin však promhrám, tím více poznámek pod čarou mi může uniknout. A možná se v tom příběhu nedostanu tak daleko, kam až tento příběh může sahat. Možná se kvůli tomu nerealizují všechny scénáře, které v hlavě při čtení vyplynou. *A to by byla škoda*, říkám si.

Tato kniha je život. Proto se nikterak neliší od té, kterou každý jeden den čtete vy. Stejný konec, stejný začátek, ale její tloušťka je proměnná. Jednotlivé stránky přibývají tím, jak pozorně ji dokážete vnímat. A ztenčuje se vždy, když zůstanete paralyzování strachem.

Jako v momentu, kdy nechcete otevřít dveře, protože se domníváte, že za nimi někdo stojí. Jako v okamžiku, kdy nejdete do práce, protože si myslíte, že potkáte kolegu, se kterým se nechcete potkat. Jako tehdy, kdy jste odmítli dát číslo neznámému muži na ulici, protože jste se domnívali, že je to úchyl s kriminální minulostí.

Co když jste se tím připravili o tu nejpeprnější kapitolu, která by vedla k tomu nejlepšímu konci, jaký si jen umíte představit? Nebo možná ani představit neumíte, o to krásnější by ona kapitola mohla být?

Možná tuto knihu píšu proto, abych sama zjistila, jak tlustá zatím je. Jestli je to povídka nebo román dlouhý jako Anna Karenina. Možná je záminkou jen ukázat, co všechno se může dít, když začnete číst pozorně, *když si na život v tom životě uděláte místo.* A když přijmete i ten fakt, že sny, které si nesete dlouhé roky, možná už nejsou vaše. Stejně jako definice úspěchu, za kterou se každý jeden den honíte. Třeba je cílem pochopit, proč zvraty v některých kapitolách musely být tak radikální, proč přišla teta rakovina. I když u toho posledního ten důvod znám. Možná má být nahlédnutím za jedny z milionů dveří, za které jen málokdo nechá nakouknout, protože by se ukázala lidskost. A to, že nikde není tráva zelenější.

To hlavní, co má kniha přinést, je vlít vám do žil odvahu potřebnou ke čtení té vaší knihy. Ukázat, že každá mince má svůj rub i líc a že odvaha znamená přijmout tu minci takovou, jaká je.

| *Odvaha není absence strachu, je to čin vykonaný navzdory.*

Možná chci jen vzbudit zájem. Zvědavost. Odhodlání i víru v to, že i ta vaše kniha je jako scénář k americkému filmu jako ta má. Že může být taktéž plná života v jeho hořkosladké podobě. Protože pokud byste neochutnali to hořké, nevážili byste si toho sladkého.

Přeju si, aby vám kniha otevřela oči k tomu, abyste i tu svou četli pozorněji. Trochu pomaleji, aby vám neuniklo to stěžejní. *Spěchat totiž znamená jít pomalu*. Přeju si, abyste díky ní pochopili, že ač se možná nyní nacházíte v momentě, který byste nejraději přeskočili, protože bolí, možná ho nakonec nazvete poučením, díky kterému se to za pár kapitol spojí a bude to dávat dokonalý smysl.

Jen na to musíme ještě chvilku číst.

Tato knížka se neodkládá na poličku nebo někdy *na později.* Každý den na ni máte 86 400 vteřin, které se vám však nikde nesčítají.

Asi si nakonec jen přeju, abyste vůbec začali číst. *Tedy žít.* I když se vám do toho právě v tento okamžik vůbec nechce.

VÍRA MALÝ HOLKY

LEKCE PRVNÍ

Na začátku nikdo netleská

Co jste dělali jako děti? Hráli jste si s panenkami, četli si, měli jste vlastní vozový park? Jen málokdo si uvědomuje, jak moc nás dětství formuje v dospělosti a jak skvělé je vracet se právě do tohoto období, kdy jsme nebyli ještě svazovaní strachem a pochybnostmi o sobě. Patřil nám svět, minimálně ten náš.

Mým dětským útočištěm byly knihy. Příběhy v nich napsané, které formovaly mou představivost. Pamatuju si, jak živě jsem si veškeré příběhy ve své hlavě dokázala vizualizovat, jak přesně byly postavy v knize popsané a jaké navazující příběhy hlavních aktérů jsem vymýšlela posléze. *Protože žádná knížka zkrátka nekončí tou poslední stránkou.* Nebo aspoň nemusí.

Asi právě proto jsem začala psát své knihy. Byla jsem čerstvě v pubertě, kdy jsem začala sepisovat příběhy do krátkých povídek, posléze vyvěšovaných na nejmenovaný on-line portál, kde budily zájem a pozitivní ohlasy. Už tehdy jsem měla svou vlastní fanouškovskou základnu tvořenou lidmi, kteří si pod anonymní přezdívkou krátili volné chvíle u kávy či před spaním. Až se z těchto

krátký příběhů staly delší stostránkové povídky, které probouzely stejný zájem, k tomu navíc silné emoce a vlnu uvědomění (minimálně u rodiny).

A tak jsem si tou dobou umanula jednu věc, a sice že delší povídky vydám a stanu se spisovatelkou. *Naivní víra malý holky*, říkám si zpětně. Ale na začátku každého snu musí být víra. Někdo věří v Boha, někdo ve vesmír, někdo ve znamení či něco Vyššího. Nakonec je však stejně nejlepší, když věříme v sebe. Ostatně, když si nebudeme věřit sami, kdo jiný by v nás věřit měl?

Když se navíc víra v sebe objeví v tak brzkém věku, do cesty vám nevstoupí strach ani pochybnosti, protože ještě nejsme políbení tím dospělým provozně-organizačním životem. Netrpíme na existenční nedostatky, nestaráme se o vydělávání na živobytí, máme pořád střechu nad hlavou. V mém případě jsem však měla mámu, která byla fanouškem mých povídek do chvíle, kdy jsem se rozhodla je vydat.

„*Vrať se nohama na zem,*" řekla mi, když jsem se jí svěřila s mým nápadem. Asi si umíte představit to dusno, které se v místnosti dalo záhy krájet. Věta jako by visela ve vzduchu a pomalu proplouvala kolem nás. Očekávalo se, že tiše přikývnu a budu si dál psát do šuplíku. Místo toho, aby se tak stalo, mé dotčené, ublížené ego začalo pracovat. Vsugerovala jsem si, že i přes nepřejícnost (nebo možná jen máminu opatrnost odráženou z jejích zkušeností) knihu vydám.

| *Když je člověku sedmnáct, má zvláštní druh víry. Takovou, kterou dospělí dávno ztratili. Anebo na ni jen zapomněli.*

Zpětně vím, že rodiče dělají, co je v jejich silách. Odráží, co se naučili sami nebo co si přenesli od svých rodičů (dědečkové a babičky jsou trenéři našich maminek a tatínků, pamatujte na to). A taky je pro ně typická větší míra strachu a obav. Nechtějí, aby děti byly zklamané, vždyť to přece bolí. A zároveň – jak mohou uvěřit, že se stane to, co si dítě přeje, když nemají se splněním těch jejich snů vlastní zkušenost?

| *Zkušenost se získává jen prožitkem.*

Ublížené ego a touha přinést mámě důkaz o vydané knize byly kombinací, která mě poháněla kupředu. Obepisovala jsem měsíce různá nakladatelství a vydavatelství s prosbou o vydání romantické povídky, která jakoby okopírovala typickou linku amerických filmů. Bylo mi čerstvě osmnáct, kdy jsem se dočkala pozitivního feedbacku právě ve chvíli, kdy mi už žádná jiná možnost nezbývala.

A tak jsem odbitím své plnoletosti podepsala první smlouvu a kniha se vydala. Ač v elektronické podobě, ale dodnes je *Přelomový okamžik* k sehnání. Ve stejné podobě jako tenkrát. S nulovou korekturou a grafikou staženou z internetu bez naprostého respektování autorských práv (to ale nikomu neříkejte). Po ní následovaly další dvě povídky a já měla pocit, že právě v tento moment je načase budovat si svůj osobní brand.

Jako mladistvá spisovatelka jsem si aktivně zřídila své sociální sítě (včetně fanouškovské stránky na Facebooku) doufajíc, že právě teď budu slavná. Že budu to zázračné dítě, které už v takto brzkém věku uhrane celý svět – zejména Ameriku, kam mě to táhlo od patnácti. Ale ono se nic nedělo. Knihy byly vydané, ale úspěch, jak jsem si ho tehdy definovala, mě nevystřelil ke hvězdám. Jak by ostatně mohl – propagace pro mě byla slovem zcela neznámým, reklamy jsem spouštět neuměla a pořád mi bylo *jen* osmnáct. Má představa o rychlosti nabytého úspěchu byla poněkud zkreslená, život mi ještě nedal pořádného hubana.

Když jsem si odškrtla položku na mém *wishlistu*, tedy seznamu přání, psaní knih vystřídal sen ještě mnohem větší – prorazit jako moderátorka. A tak se veškeré mé vydělané peníze z brigád a prodaných knih (z nichž mi dodnes chodí padesát procent dle úmluvy s nakladatelstvím – jen to dnes vydělá maximálně na rohlík, ale dobrý pasivní příjem, ne?) skládaly směrem k letnímu vzdělávání v Jihlavě, o kterém jsem neřekla vůbec nikomu. Moje vnitřní štěstí totiž bylo důležitější než názor ostatních.

Věděla jsem, co by to znamenalo, protože, co vám budu, reakce po první vydané knížce nebyla poplácání po rameni, ale spíš dotčené ego mámy. Trochu jsme si prohodily role. Znala jsem však ten pocit, když se sen realizuje. A rozhodně jsem si nechtěla nechat vzít ten pocit znovu.

Pokud vám přijde, že jdu do věcí po hlavě a dlouho nevytrvám u jedné věci – *není to jen pocit*. Z astrologického hlediska jsem *štír* čili všechno nebo nic, černá nebo bílá, nula nebo sto. Ale když mě to někam táhne, dokážu si za tím jít hlava nehlava. Tehdy, kdy můj pud sebezáchovy byl stále hodně nízko, platilo tvrzení dvojnásob.

Moderování pro mě znamenalo *radost*, která byla ještě o úroveň výš než psaní knih. Kdo tedy jsem, abych se obírala o tak blažený pocit?

Když se zpětně vracím do minulosti, říkám si, kde se ten *drive*, ten zápal, vlastně vzal, kde se vzala ta touha splnit si to, co se mi v hlavě zrodilo. A tak se znovu vracím k víře malý holky bez zmiňovaného pudu sebezáchovy, který je jen obrannou reakcí či instinktem, jenž nás podvědomě nutí vyhnout se nebezpečí, protože se předpokládá, že by nás dopad rozhodnutí zabil nebo zranil (náš mozek totiž odmítá jít s dobou a zůstal někde v pravěku). Vracím se k víře, která je takovým zvláštním druhem, na který jako dospělí zapomínáme nebo který ztrácíme pod tíhou toho provozně-organizačního života. Ale poté taky zapomínáme na jedno – ten život se tady vlastně tolik nezměnil. Jen jsme se naučili se bát, pud sebezáchovy se zvýšil vlivem nově nabytých zkušeností v roli *dospěláka* a přestali jsme se poslouchat.

Zapomněli jsme, že život se žije v přítomnosti, kde strachy neexistují. Strach či jakákoli obava vždycky plyne z budoucnosti nebo z minulosti, tedy z dřívějších zkušeností nebo toho, co neznáme. Ale ani vzpomínky, které jsou velmi často zkreslené, takřka fikcí, či hypotézy pramenící z domněnek se stát či znovu stát nemusí.

| *Ve výsledku tady žijeme jen jeden den.*

Co jste tedy opravdu dělali jako děti? Protože právě odpověď na položenou otázku ve vás může onen *drive*, ten zápal, znovu vyvolat. Jako děti jsme se nebáli, neměli jsme čeho. A dělali jsme činnosti, při kterých jsme se cítili tak nějak šťastní. Odmítali jsme věci bez ohledu na to, co si druzí pomyslí. Zkoušeli jsme novotiny bez ohledu na to, jestli nám to půjde či nikoliv. A s odvahou sobě vlastní jsme se vrhali po hlavě do nejšílenějších nápadů, které se nám v hlavě zrodily.

Nezapomněli jsme to. Zapomněli jsme na to dítě uvnitř nás. A začali jsme ten život možná brát příliš vážně. Návraty k činnostem, které jsme dělali jako děti, nás však k oné odvaze mohou znovu nasměrovat, abychom se utvrdili, jestli jedeme v těch našich kolejích a ne v těch, do kterých nás někdo někdy nasadil, protože by se v nich jet prostě mělo. Vzpomeňme si na jednu z nejcitovanějších teorií motivace, tzv. *Self-Determination Theory*, která říká, že lidé jsou přirozeně motivovaní činnostmi, jež naplňují jejich autonomii a kompetenci. Jistou roli zde hraje *intrinsická motivace* čili „dělám to, protože chci“. A právě tato motivace je vrozená a nejsilnější právě v dětství. Později

však překrytá tlakem, školou, prací čili nejrůznějšími očekáváními a tím, co *by se mělo*.

Často se k tomu vracím, vlastně i právě teď, co píšu tuto knihu. K tomu, co mě dřív dělalo šťastnou, protože právě to mě v daný moment nabíjí. *Flow,* řekli bychom dneska. Stav, při kterém nevnímáte čas, kdy ani nevíte, jestli děláte věci správně, ale dřímá ve vás přesvědčení, že ano. Stav, který vás může i v dalším kroku nasměrovat právě tím směrem, kterým máte jít, ač máte nyní pocit, že se nacházíte na životní křižovatce.

Úkol první / *Co jste dělali jako děti?*

Jen si na to vzpomeňte nebo se zeptejte svých rodičů. A najděte si své pomyslné kotvy ve chvíli, kdy nebudete vědět, kudy kam. Protože možná právě tento návrat do minulosti vás dokonale nasměruje i do budoucnosti.

Když zjistíte, co jste dělali jako děti, položte si poté následující otázku:

Jak se tato činnost zrcadlí do dospělosti?

Troufám si tvrdit, že když na odpověď přijdete, záhy objevíte i obor/odvětví či profesi, která vás bude naplňovat jako mě moderování či právě psaní. Kromě psaní jsem totiž vždycky byla tím středem pozornosti či někým, kdo vystupoval před ostatními, recitoval nebo si při hraní *na školu* přebíral roli paní učitelky.

Prostor pro tvou odpověď:

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

LEKCE DRUHÁ

Velké věci často začínají naivní vírou

„*Vyrážím do Jihlavy na školu moderování*," prohlásila jsem, když začaly prázdniny. Všechno bylo zaplaceno a zařízeno, jen rodičům jsem to nahlásila jako hotovou věc. A ač nevěřícně kroutili hlavou, jela jsem. Nezávisle na tom, jestli s tím souhlasí či nikoliv (byla jsem dítě za odměnu, tedy minimálně v pubertě). Sbalila jsem si batoh a s vyklápěcím, „véčkovým" telefonem bez internetu, ještě s klasickým nabitým kreditem (což generace Z už nepamatuje) nasedla do autobusu doufajíc, že mě doveze tam, kam má.

Nebudu lhát, právě tady se mě zmocnil první strach. Pořád jsem byla náctiletá puberťačka, která se nedívala napravo ani nalevo, jen vyrazila vstříc splnění si snu, který byl větší než psaní povídek a profese spisovatelky. Bedlivě jsem sledovala všechny tabule oznamující, v jakém městě se aktuálně nacházíme, abych náhodou nepřejela to, kam jsem mířila. Už jsem vám říkala, že jsem neměla internet v mobilu?

S ohlédnutím do minulosti bylo moderování další aktivita, kterou jsem v dětství milovala. Respektive recitovat, stát před lidmi, mít pozornost (a ano, vím, odkud tenhle mindrák pramení).

K prvnímu moderování jsem kývla ještě na základce. Tehdy jsem v etické výchově ukázala svou schopnost improvizace. Hráli jsme

zajímavou hru (i když si nepamatuju, jaký byl její účel). Vždycky byl před spolužáky jeden z nás, ten si vytáhl někoho dalšího a měl ihned vymyslet nějakou scénku, do které se měl vybraný spolužák zapojit.

Pamatuju si to jako dneska, kdy jsem si vybrala Láďu – kluka s vlasy černými jako uhel a pletí snědou jako mléčná čokoláda. Myslím, že mě za to hodně dlouho proklínal zejména ve chvíli, kdy jsem prohlásila: „*Vítejte u Televizních novin. Dnes s, nově brunetou, Lucií Borhyovou a Reyem Korantengem.*“ (Doufám, že se právě teď smějete podobně jako já, protože pořád je to skvělé!)

Záhy jsem kývla na moderování krajské soutěže nazvané *Rubikon*. Hodiny jsem sledovala *Bludiště*, což byl soutěžní pořad pro dětské týmy s výhrou v podobě bludišťáků (a zlatý byl nejvíc!). Navnímávala atmosféru i to, jak ji moderátor dokázal rozproudit. Hodiny jsem seděla před televizí, abych to nasála. A poté to v podobném duchu taky udělala.

A ne, ani tehdy jsem se nesetkala s potleskem či s poplácáním po rameni – tentokrát jsem to však očekávala od kamarádů. Vběhla jsem do kulturního sálu, chtěla si se všemi dát „placáka“, ale nikdo nereagoval. A tak jsem jen doběhla celá uřícená na pódium a přivítala je.

Na konci dne mi však bylo jedno, jestli se chytili nebo ne. Byla jsem šťastná jako nikdy. Ten pocit mě pak tak zaplavil, že jsem si dohledala možnosti toho, jak se v tom dál posouvat. A jihlavská škola

moderování byla jednou z nich. Ostatně to byla taky jediná možnost, jak se už po základní škole k moderování dostat. Středních škol neexistovalo příliš mnoho, a když ano, tak byly daleko a soukromé, což nepřipadalo v úvahu.

Víte, jak jsem na začátku knihy mluvila o tom, že každá kapitola je důležitá, protože bez ní by se příběh nevyvíjel, jak má? Právě tento krok směrem do neznáma mi po pár letech umožnil moderovat v internetovém rádiu SeeJay prakticky bez zkušeností. Právě v Jihlavě jsem totiž potkala Míšu, a to bylo víc, než jakákoli střední škola zaměřená na rétoriku. Míša Jadrná byla a dodnes je profesionální moderátorkou a lektorkou rétoriky, která mi stáž po přestěhování se do Prahy zajistila. To jsme se vám setkaly v McDonald's na I. P. Pavlova a slovo dalo slovo, i když nyní předbíhám.

Škola v Jihlavě byla dalším mým životním milníkem, ač je to vtipné zmiňovat, když mi tehdy bylo sotva *náct*. Nutí mě to pousmát se, co vám budu. A taky mě nutí se pousmát nad tím, jak tvrdohlavost a víra naivní holky způsobí, že jí ostatní začnou postupně věřit a míň se o ni bát.

Rodiče se mě nakonec rozhodli podpořit. Přijeli na závěrečné vystoupení a odvezli mě poté domů. Pyšní a možná si trochu

připouštějící, že nelze svazovat někoho, kdo má oheň v křídlech, protože jen rozbije tu klec, ve které se ho snaží udržet.

| *Hlavně nebrat druhým jejich sny.*

To, že někdy nevěříme druhým a tomu, že si realizují své sny, je ukázkou jen naší malosti a limitů. A neznamená to, že bychom jim je právě proto měli brát. Naopak. Možná nám ukážou, co všechno je vlastně možné. Možná nám rozšíří obzory. A možná budou inspirací, díky které se jednoho dne sami odhodláme k realizaci i toho svého snu, ať už je jakýkoliv.

| *Můžeme hrát na daleko větším hřištíčku, než na kterém aktuálně hrajeme.*

Tou dobou jsem ještě nevěděla, že právě tady bude zárodek obdivu směrem ke mně a toho, že i já se skutečně stanu inspirací. Inspirací, za kterou se stejně bude ukrývat to šílené, hlasité prázdno, o kterém nikdo nemluví.

***Úkol druhý** / Jaký je ten váš sen?*

Nezávisle na tom, jak ujetý se vám může zdát. Co si ve skutečnosti přejete? Kde je vaše duše šťastná? Co vám rozzáří úsměv na tváři a tělem projede tak příjemné chvění, u něhož nechcete, aby přestalo?

Jen se na chvíli zamyslete a vzpomeňte si na to, co třeba už dlouho leží odložené na životní zaprášené poličce. Ať už je to pracovní, osobní nebo materiální sen. *Každý sen se totiž počítá.* Co vám vyplyne na mysli jako první, když si položíte otázku:

Co bych opravdu chtěl/a?

Prostor pro tvou odpověď:

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

LEKCE TŘETÍ

Můžeš

„*Čím chceš být, až vyrosteš?*“ byla jedna z otázek, na kterou jsem jako jedna z mála vždycky uměla odpovědět. „*Moderátorkou,*“ říkala jsem opakovaně. A po zkušenostech získaných v jihlavské moderátorské škole jsem o naplnění tohoto snu byla zas o kousek víc přesvědčená (vždyť jsem už uměla správně dýchat do břicha, rozcvičovat se přesně jako profesionálka a věděla jsem, jak to za kamerami funguje!)

Ta víra naivní holky způsobila, že pro mě „ne“ nebylo odpovědí. A po akcích moderovaných i na střední škole, kterou byla Obchodní akademie v Uherském Hradišti, jsem se při dalším vzdělávání rozhodla jít naplno touto cestou.

Obchodní akademie pro mě byla mezizastávkou na cestě k naplnění mého cíle. Někdy zkrátka k tomu pomyslnému vrcholu nevede přímá linka, ale člověk se musí svést autobusem k nejbližší možné zastávce a pak přestoupit na další spoj. Právě tyto mezizastávky bereme jako ztrátu času a máme tendenci se jim vyhýbat a hledat cestu přímější. Někdy se ptám sama sebe, proč to děláme. *Vždyť i to jsou kapitoly příběhu, bez kterých by se příběh nevyvíjel, jak má.*

Středoškolské studium mimo obor mě nakonec nasměrovalo k Tomášovi Baťovi, jehož jméno jsem vždycky chtěla spojit s tím svým. Stejně jako Tomáš Baťa junior, *syn Tomáše Bati*, i já byla na

nástěnce úspěšných absolventů nikoli proto, že bych moderovala školní akce, ale stál za tím náš první podnikatelský úspěch, o kterém později budu vyprávět.

Nyní se však vrátím ke snu stát se moderátorkou, který jsem si po získání maturitního vysvědčení rozhodla splnit. Pár dní po obdržení potvrzení o ukončení středoškolského vzdělání jsem se přestěhovala do Prahy s plánem nastoupit na vyšší odbornou školu žurnalistiky, která byla nejblíže tomu, čemu jsem se posléze chtěla věnovat. Už tehdy mě život značně provokoval a neustále mi pokládal otázku: „*Opravdu do té Prahy chceš?*“ Vždyť najít bydlení bylo sakra těžké. Několikrát jsme jezdili do Prahy, abychom si prohlédli volné nemovitosti. Až nakonec se to setkalo s úspěchem a mohli jsme se nastěhovat, tehdy s partnerem (říkejme mu třeba Petr), během čtrnácti dnů.

Před nástupem do školy, respektive Vyšší odborné školy žurnalistiky, která byla mému snu nejblíže, jsem se setkala s Míšou, kterou z vyprávění znáte, a po krátké kávě v *Mekáči* mi zařídila stáž v internetovém rádiu SeeJay (o tom jsem vám už taky povídala). V opravdovém rádiu, ve kterém jsem mohla živě vysílat každý všední den.

Tou dobou mi poprvé došlo, jak důležité je pečovat o vztahy. Ač uběhlo od našeho setkání s Míšou několik let, kontakt neutichl. Pořád

jsme si napsaly, pořád jsme byly v kontaktu. A nakonec to přineslo své ovoce.

A tak se stalo, že jsem prakticky hned po nastěhování do Prahy zahájila svou bezplatnou stáž, kde jsem si poprvé mohla osahat mixážní pult a zažít pocit, jaké to je, když se po vytažení šavlí směrem nahoru dostanete do živého vstupu. Aby však bylo na nájem, odpoledne jsem trávila v nejmenovaném obchodním řetězci, který prodával oblečení, což se kolegyním náramně zamlouvalo, protože nikdo nechtěl brát ty nejdelší odpolední směny rozbíjející celý den.

Mně to vyhovovalo, protože dopoledne jsem mohla trávit tím, co mě skutečně baví. Respektoval to i Petr, protože si byl moc dobře vědom toho, proč v Praze vlastně jsem. Vyhovovalo to až do momentu, kdy mi to přestalo stačit.

V průběhu léta jsem se rozhodla najít si práci moderátorky, která bude placená. Proto jsem trávila každou volnou chvíli rozesíláním životopisů do různých rádií napříč Prahou a Středočeským krajem doufajíc, že dají holce s minimem zkušeností (ale už ne s nulovými zkušenostmi) šanci. Nechtěla jsem se dostat do bodu, že bych musela zůstat v práci, ve které jsem byla, i po skončení zkušební doby.

| *Někdy je tou největší motivací vědět, co nechceme.*

Když se blížila doba konce zkušebky, obdržela jsem telefonát od Jirky, ředitele rádia Kiss Delta. Odnože toho celorepublikově známého Kissu, která sídlila v Mladé Boleslavi. Neváhala jsem a nabídku přijala

nezávisle na tom, že jsem do svého večerního Jukeboxu musela jezdit hodinu vlakem a spoje nebyly zrovna to, co mi nahrávalo do karet. Prý se jim *taková exotika* bude v rádiu hodit, řekl mi do telefonu.

Exotikou myslel můj typický moravský přízvuk, který zněl spíše slovensky než česky. Mé měkké L bylo pro Pražáky problematické, stejně tak problematické bylo polykání koncovek nebo rychlost, s jakou jsem měla tendenci vždycky mluvit. Ono šlo možná jen o tu energii, která ze mě sálala. Energii, která sálá vždycky ze všeho, pokud něco děláte srdcem a duše je šťastná.

Ve svém zaměstnání (prakticky jediném zaměstnání v životě) jsem skončila a pracovní poměr se po uplynutí zkušební doby prodlužovat nemusel. Místo toho jsem si založila živnost, protože to byla podmínka přijetí do rádia. Dozvěděla jsem se ji však až na místě, na pohovoru. Dodnes si pamatuju Jirku, který při mém odchodu vznesl dotaz: „Ale IČO máš, viď?" a já nevěda, co to vlastně je (ano, ač jsem absolventkou obchodní akademie), jen přikývla a zvolala: „V procesu!"

Po návratu následovala návštěva živnostenského úřadu, kde jsem utratila svou jedinou uspořenou tisícikorunu na to, abych se stala *podnikatelkou*.